

Nevěra ve světle víry. (úvaha hledajícího muže)

Nevěra! Miliony životních příběhů, nepochopení, mravoučností a zbytečného trápení. Náš člověk je tisíciletí tvarován a vláčen obrazem, jenž je mu od prvního pozemského nadechnutí vštěpován. Obrazem, jenž je zdánlivě iniciován šestým a devátým přikázáním, ze sbírky Božích přikázání, které zprostředkoval před asi 3500 lety Mojžíš. Představitelé každého lidského společenství si ale staletími tato přikázání změnili pro svoji potřebu. Dvě přikázání, dnes zjednodušeně vyjádřena, jsou smilnění a žádost po ženě bližního, týkající se cizoložství a narušení partnerského vztahu ve smyslu sexuálního uspokojení. Jedním slovem „nevěra“.

Avšak skutečnost všech „přikázání“ je jen malou částí rozsáhlého souboru živých dějů, které mají pomoci člověku nalézt se v nezměrnosti všehomíra, a vědomě putovat pozemským životem s vděčností a radostným přitakáním. Žel ze všech přikázání se už na počátku vytratilo to podstatné. Smysluplnost ústící ve vznos, krásu a radost. Zejména tím, že ti, kteří přikázání lidem postupně předávali, dosti nechápali jejich smysl a tedy ani užít jich nemohli. Zformovala se mravokárnost se zdviženým prstem, jež byla vnučována generující následně celé temné úrovně bytí.

Skutečnou podstatou všech „přikázání“ je VÍRA! Nikoli zákazy a příkazy, v pravidlech církví a náboženských společenství, ale živé a na lidech nezávislé dění, které toto slovo „víra“ vyjadřuje. Jednostranné a nesmírně zúžené uchopení slova „víra“ miliardami křesťanů, muslimů, hinduistů a mnoha jinými, poutá svým pojetím lidská nitra v osidlech blouznivých i zištných učení. Stačí jen chvíli naslouchat srdcím těch, kteří tato učení slovem šíří.

Ano, je nezbytná ukázněnost v lidském myšlení i konání, ale cílem života není podřízenost a poslušnost vnějším formám „přikázání“, nýbrž urovnávání si vlastních hodnot života pro radostný vzlet. Neboť skutečný vzlet je v doteku a sílení světla bytí, kdy se hrud' dme, prožívající sebe sama v radostném tkaní kosmu. Slovo „přikázání“ formuje pojem kázně, tedy postupné vinutí se vůle člověka od „A“ k „Z“ To je ono konání od A k Z – **k_áz_**ěň, proto při **_k_áz_**ání.

„Nebudeš mít jiných bohů“... je ihned na počátku. Proto není možné si svéhlavě udělat ani z jednotlivých „přikázání“ jiná božstva.

„VÍRA!“ Je mohutným a pronikavým děním. Pro dnešního člověka se podobá přílivové vlně nezměrného zářivého oceánu, která při vědomém vybavení zaplaví člověka až do konečku prstů.

Přičemž písmena, symboly to správně oživené lidským hlasem, samy promlouvají.

Nezkalená lidská vůle „V“ vědomě a vědouce obrací svou široce otevřenou náruč a srdce k Moci Nejvyšší, k „I“. V nouzi i v radosti. Nejen myslí a pozemským konáním, ale především světlem žhnoucího nitra „R“. A toto rozjitřené nitro se dle zákona stejnorodosti okamžitě spojuje se silou „božího požehnání Shůry, s „A“, které je nedílnou součástí přitažlivého (duchovního) vyzařování všehomíra. Tvůrčí silou, jež následně proniká a prosycuje veškerou ústrojností člověka. Pronikání a syčení postupně aktivuje úrovně lidské ústrojnosti a ty jsou prožhavy, mění své vyzařování a spojují se s jimi stejnorodými transformacemi sil, silami kosmu a přírody. To je ono **vinutí**, plnění **povinností** vůči Bohu, přecházejíce do každodenních pozemských činů. Tím se **vinutí** stává přesvědčením. Tedy totéž, co „přes vědění k činění“. Člověk ví, co dělá.

Pokud však není ústrojnost člověka vyvážená a čistá, tedy v nesprávné hybnosti citů, emocí, myšlenek a tělesnosti, jsou aktivována spojení s nízkostí a městnajícími a kalným děním podobného druhu. Nejen s tisíciletými produkty nízkosti lidské, ale i úrovněmi nižšího stupně života na této zemi a v její blízkosti, což je osudově nepříznivé pro osobní život.

Ne nadarmo platí živoucí slova: „**Víra** tvá tě uzdraví!“. Kdy působnost „víry“, jako celku, doslova nutí k vědomému dokonání a naplnění. Začátek se ve velkém kroužení spojí s koncem k novému kroužení. (Člověk díky zpracování onoho „RA“ už „VÍ“. Pak zákonitě prožívá světlé požehnání, majíce na něj P_RA_VO. Což je prožívání duchovna „P“ skrze sílu citové schopnosti žhnoucího nitra „RA“, a to vědomou vůlí člověka „V“, jež kroužení „víry“ „O“ uskutečňuje ve svém myšlení a konání).

Na tomto místě je nezbytné upozornit, že je-li dnes všeobecně vyslovováno slovo „víra“, vybavuje se něco jiného. Předpoklad, představa nebo názor. Což jsou ale jen nástroje rozumové rozvahy. Avšak má-li se vyslovené slovo „vpřísti“ do vláken života v uzlech záření astrální úrovně, aby budovalo ze sil astrální pomoci, musí jeho forma i chvění odpovídat podobnému dění, živému obrazu úrovně, odkud tato pomoc zpětně a tvořivě vstoupí opět do pozemského. Totiž ono vpřed, pro vyšší stupeň života, není „rovnou za nosem“ nýbrž vetkání se (**vpředení** se) do proudů života. Pokud ale vyslovené slovo je jen lidmi dohodnutá či naučená informace, nelze ani předpokládat nějaké sílení a „požehnání“ od sil přírody a kosmu. Zpětně se vrátí jen povrchní nic a provinění za zneužití, jež poškozují nejen mezilidské vztahy ale i samotné zdraví. Neboť pozemské zdraví a astrální úroveň spolu úzce souvisí.

Po tomto úvodu se nyní pokusme dotknout tématu nevěry výše uvedeným obrazem „VÍRA“.

Slovo „ne_věra“ patří do společenství blízkých pojmů, vyjádřených slovy jako víra a důvěra, anebo i nevíra a nevěra. První dvě jsou tvořivé a povznášející, druhé dvě mají směr opačný. Nahlédněme, co nám říkají slova sama, protože i slovo lidské řeči jednoznačně a bez výjimek podléhá tvůrčímu řádu bytí, kdy nesprávné užití slov má stejné důsledky jako zneužití jiných darů života.

Stačí pozměnit vibraci „I“ ve slově „víra“ na „viera“, či „věra“ příkladně pro slovo dů_věra. Změní se pojem, tedy i tvůrčí moc vyzařování tohoto výrazu. To už se lidská náruč vědomě neobrací k Moci Nejvyšší k „I“, nýbrž již „počítá“ se silou lidskou, „E“. Tedy se silou

lidského umu, dovednostmi, citovou schopností a lidskými vztahy, zformovaných ve směsici víceúrovňového vyzářování, věnce to osobního záření. Je-li tato směsice protkána čistotou, zachvívá se slovem „důvěra“. Je-li ale směsice povrchní, kalná či pokřivená je vnímána jako „ne_důvěra“. Avšak nevíra a nedůvěra, pro vyšší smysl věcí, produkuje nevěru, protože člověk svévolí užívá dostupnou sílu, aniž by se při tom „obracel“ k moci Nejvyšší. Svou žádostí (svévolí) vědomě směřuje ke své nevyvážené emoční schopnosti a do jednostranné myšlenkové představivosti. V našem případě zejména muž k ženě, kdy je zhusta jednostranně aktivován nejnižší stupeň pohlavní síly obou. Žena vábí, muž usiluje. Ale i muž usiluje a žena dobrovolně podlehne. Výsledek – nevěra. Což je něco, co není v harmonii s řádem a svěžestí bytí nemaje vzestupné kroužení. Přičemž ještě není hovořeno o narušení vztahu manželského či vážně partnerského. Pouze o odklonění pohlavní síly do sféry pohrávání si s plozením, sexem – „smilnění“. Toto „smilnění“ má svůj zdroj ve vášni pozemské obrazotvornosti myšlení neboť zdravý pohlavní pud bude vždy vážnou záležitostí vědoucích lidí.

Proto také ušlechtilý muž vždy při pohledu na krásnou ženu zvažní. Příčinou zvažnění ovšem není žena sama, její vědomá vůle, ale to, co vyzářuje – ženskost. Ženskost je od počátku ženství darem krásy „mnoha zářivých barev“, ukazatelem všelidského úsilí. Nejen pro ženu samu a jí narozeným dětem, ale zejména vědoucím mužům, pro motivaci v jejich pozemském úsilí. Vyšší Moc přiložila na počátku vývoje ženě k jejímu „srdci“ květ krásy, jako neomylný směr všelidského úsilí. Muž i žena mají dar živoucího nitra, ale žena má navíc všeobšáhly dar bytostné krásy, což je pro muže silným a Shůry chtěným magnetem. Tato krása prochvívá i tělesnou schránou a přítomnost ženství skutečné ženy vytváří jemný jas. Tento pronikající jas je „ukazatelem“ vyššího požehnání, přímého odlesku Vyšší Moci „I“ zde na zemi. A zde je také klíč k pozemské věrnosti.

Víra je jako zářivý květ a věrnost je mnohost jeho okvětních lístků. Kdy požehnání shůry po nich stéká a jako rosa života skrání touhu pozemskosti. To je obraz čínorodého míru na zemi.

Každý člověk je obdařen citem a emocemi. Zatímco ryzí cit (v jeho formující schopnosti) je nejvyšší mocí i nad rámec pozemského bytí člověka, samotné emoce jsou již produktem tohoto pozměněného citu v bytostnosti člověka, v prolnutí pudů a jeho způsobu myšlení. Slovem vyjádřeno: „E“ – síla v lidském a její moc - „E_moc“. Avšak uvědomíme-li si, že žena má ve svém ryzím citu také dar vyšší bytostnosti, je jasné, že emoce muže a emoce ženy budou dosti odlišné. Tedy jak v tvůrčí radosti a štěstí, tak také ve vášni, zlobě či strachu. Emoční sféra ženy je mnohem obsažnější a živější. A nechť se „pánové tvorstva“ nemýlí. Tato sféra je určující pro život lidského rodu, lidského společenství.

Totíž stav ženy, tedy city a emoce, jsou rozhodující pro to, jaká lidská duše se vtělí do lidského zárodku v jejím těle. Avšak jen v případě, že pozemská žena je nositelkou funkční ženskosti. Jsou-li city a emoce nevyvážené, jsou lehce ovlivnitelné proudy a emocemi ženě blízkých osob. Pak se zhusta stává, že přichozí duše je dosti jiná, nepodobná citům a emocím dotčené ženy. Nu a tyto duše v pozemských tělech pak souborně tvoří chování se společností a její osud, nikoli tedy dikce nějakých vlád či diktátorů.

Dnešní věda sleduje rozmístění a dějinný pohyb etnik a národů pomocí genů a to s velkou pravděpodobností. Avšak to je jen částí skutečnosti příchodu lidí na tuto zemi, jež formují

následně etnikum či národ, kdy právě nevěra, v jejím skutečném obraze, s sebou nese mnoho utrpení. Utrpení, které je buď možností a ranním červánkem k procitnutí anebo kletbou celých národů.

Snad nejvýstižnějším příkladem pro porozumění může být etnikum, jež je mnohými jmenováno jako Cikáni. Zde nemá být jakkoli posuzován způsob života cikánů, ale podobně jako u jiných etnik, nahlédnuto do osudu jednoho druhu ne příliš pochopené lidské rasy. Jejich víry, nevěry a naturelu.

Historie starověku hovoří různě o jejich původu, stejně jako o původu příkladně Slovanů, Germánů, Arabů a jiných. Nu a mapy ukazují, jak putovali staletími celými kontinenty a jejich generace žili ve svém temperamentu. Není to tak dávno co i v našich zemích putovali cikáni od sídla k sídlu, někdy vítáni jindy opovrhováni. Nikdy se dlouho nezdrželi, neboť jejich volnost a temperament nedovoľoval zakotvení.

Udržení jejich rodu bylo vždy na jejich ženách. Na ženách, nezřídka velmi krásných, jiskřivých a věšteckých očí, jež vyjadřovaly ohnivý temperament, moudrost přírody a nezkrotnost, vyjádřenou často v tanci a zpěvu.

Když se hledající vcítí do jejich zpěvu, vnímá velkou bolest a zároveň touhu po nezkrotné volnosti. Avšak žár i volnost, jako dary života, musí být neseny kázní, pokorou a skutečností, vyjádřenou pojmem „VÍRA“. A jak již bylo zmíněno, pojem víra je zachycen i v příkázáních. Nu a stalo se již kdysi dávno, že jistí „Filištínští“, ukořistili Archu úmluvy s desaterem příkázání. Ale nemohli s ní žít a proto ji vrátili semitům, Izraelitům. Takto o tom hovoří staré texty.

Bližší skutečnosti však jde o docela něco jiného. Filištínové nejsou pozemským etnikem ale druhem lidských duší, jež v sobě nesou odmítnutí víry. A protože víru není možné plně odmítnout, neboť ona je životní mocí člověka, našly si tyto duše cestu určitého překrucování a kalení skutečnosti a to až do formy životního stylu. Ale nenechme se mýlit, filišťánské duše jsou dnes inkarnované v mnoha tzv. civilizovaných národech, jen to na nich není přímo vidět. Cikáni však díky temperamentu a velké touze po nespoutané volnosti nic neskrývají a často dávají svým emocím i temperamentu neukázněnou volnost. Ovšem tato neukázněnost zdaleka nemusí být jen neukázněnost ve smyslu „víry“, nýbrž viditelně ke společenským normám většinové společnosti. Kdo shlédl starší ruský film „Cikáni jdou do nebe“ i naslouchal písni cikánečky Raddy, mnohé pochopí.

Pro doplnění je nutno uvést, že v našich časech, časech materialismu, se hlásí k cikánskému etniku (příkladně Romové) mnozí, jejichž duše již nejsou zdaleka filišťánské. Mnozí jsou lékaři podnikatelé, umělci, politikové atd., u nichž je probouzející se „víra“ silnější než nezkrotný temperament jejich etnika. A také jsou mnozí na tom lépe než tzv. bílá civilizace (gadžové), jež opojena jistou nadřazeností se zapletla do osidel pohodlné lenosti ve „vím vše nejlépe“.

Abychom se ještě více přiblížili k dějům víry a nevěry, zastavme se u pojmu materialismu, který je vyústěním „úsilí“ celého soudobého lidstva. Již mnohá staletí lidská vůle „V“ nesměruje k „I“, žel ani dostatečně k „E“, ale především k tomu, co vyjadřuje znak „S“ (síla hutnosti, temnot). Přesněji, k nejnižším (přízemním) hodnotám tohoto světa.

Základem „rozvoje“ soudobých lidských společností je přeškrtnuté „S“. \$ = dolar! Jež má sourozence v €,£,¥...a v dvojitém S=\$. Kdy věčná hodnota uvedeného dolaru, bankovka, nese upřesnění v „In God we trust“ – „věříme v Boha“. Vyjádřeno symbolikou „\$“, jedná se o odtržení síly kosmu a Vyšší Moci, ve kterou stoupeni dolaru již nevěří. Nosná moc života „VÍRA“ v „V\$“ totiž nemá vztah k „RA“. Tedy tato víra je mrtvá, tak jako hutnost hmoty bez ní. Rozhodující část lidstva je svým myšlením, emocemi i konáním připoutána k hutné pozemskosti. Tyto produkty rozsáhlé části lidstva oddělují již velmi dlouho místo života, Zemi, od vznosné síly kosmu, čehož důsledkem je pokles Země v krouživém pohybu planetárního systému. Zajisté to nelze ani těmi nejcitlivějším přístroji změřit, i když mnozí tuší, že se něco vážného děje. Avšak největším problémem nejsou tzv. globální, klimatické změny, znehodnocení životní prostředí a mezilidských vztahů, ale „prolomené“ inkarnační brány nejen pro člověka, ale i pro mnohé jiné tvory přírody.

Ženskost je podlomena, není již dávno dominujícím „ukazatelem“ a motivací pro vyšší a světlé úrovně života lidí. Žel, ženy toužící po rozvoji ženskosti se pustily do rovnoprávnosti s muži, tedy i v rovnosti pozemských činností. Dar ženskosti je mocně přidušen, skutečný pozemský svět žen téměř není, protože se v sílící hutnosti nemůže rozvinout. V inkarnacích je zmatek, zhusta přehlušen karmickými nedodělky a vinami z minula. Ženy již ani neví nic o vysokém daru nejniternější ženskosti a jejich tušení často trpí přelétavou náladovostí a neznámým tlakem. Nejvyšší a propagovanou metou dnešního partnerství je sexuální prožitek, předmanželské smlouvy, vysoké procento rozpadu manželství, manželství muže s mužem a ženy s ženou a přehršel ryze pozemských shluků, oddělených od „požehnání“ Vyšší Moci v působení kosmu.

Téměř se naplnila se slova básníka: „Opustíš-li Mne, nezhynu, opustíš-li Mne, zahyneš!“

Budiž řečeno, že téměř! A v tom je malá, ale přece jen naděje. Jinak by výše uvedená úvaha neměla vůbec smysl.

Svědectví jedné psychoterapeutky dává obraz naděje v myšlení: *“Můžeme milovat několik lidí najednou, nevěra je symptom, ne vada charakteru, lidi jsou nevěrní, protože jim chybí sebevědomí, pochopení nebo sebeúcta, můžeme partnera milovat a přitom ho podvádět, často lidi nevěru nevyhledávají, prostě se to stane, ale kromě chvilkové euforie to ke konstantní spokojenosti nevede, vždy utíkáme před sebou samým, říká psychoterapeutka Nora Vlášková. Podle ní zamilovanost opadáva po roce vztahu, potom na něm musíme pracovat, další fáze by měla být založena na úctě a respektu“*. (Internet).

Přesněji na cituplnosti ve spojení s ctnostmi a požehnáním Shůry a odpovědností za užití tohoto spojení, což je totéž co zmíněná „VÍ RA“.

Protože, pokud toto opravdové ženy a muži v partnerství ještě dnes neudělají, inkarnační brány zůstanou stále polozbořené a poběží dál řád materialismu v: „Dobrých rodičů potomek, bývá často holomek“. Dobrymi jsou zde myšleni ti, kteří opravdu chtějí na „vztahu“ pracovat. Což je totéž co odhodlané a neúnavné hledání a uchopení víry v uvedených souvislostech. A to i s vědomím, že náprava společnosti bude trvat více generací.

Nevěra je „nepodařené dítě“ nevíry. A kde není živá víra, nemá smyslu hovořit ani o prázdných mravoučných příkázáních!

Závěrem a ku pomoci snad ještě jeden osobní příběh.

„Moje paní vedla před časem i vícedenní kurzy „orientálních tanců“. Nikoli pro veřejnost, ale jenom v okruhu přihlášených žen. Potřeboval jsem však jednou s mou paní nějaké naše věci krátce upřesnit a bylo mi dovoleno vstoupit do tělocvičny, kde tančilo asi 50 žen.... Bylo mi jako bych dostal něčím ohromujícím ránu do celého těla a vycouval jsem zpět. Zachránila mne má paní, která s úsměvem vystoupila ven a zavřela dveře. Pak jsem odešel a pokračoval ještě „omámen“ po svých cestách.“

Pokud bych mohl mužským způsobem charakterizovat tu „tlakovou vlnu“, nebyla to jen směsice potu a vůně žen, ale ten žár jejich prožívání, radosti z pohybu i vášně. Zejména uvolněné síle ženskosti. Prostě na to muž nemá. Ani pro to nemůže mít pochopení To je svět žen!

Co však může a má je svým způsobem chápat a prožívat pojem VÍRA, jež do pozemského vědomí proniká i upřímným a vlídným pohledem. Pohledem očí, k nimž žena vzhledne, podává-li ji muž svěží květinu, jako nevyslovené a úctyplné slovo o tom, že o květu jejího ženství VÍ...!

V Komni 12.12.2018